

Szabó Sándor

AZT MONDJÁK

Azt mondják, ufók frekventálják a várost,
éjente ződ emberke babirkál asszonyi farvágatot,
alhas
– bár így, hogy „babirkál” nem mondják sem a
verejtékes-pucér álmaikban meg-megháborítottak,
sem a sok szemrángásos szóbeszédéből renyhe füllel
ezt-azt kikapó mazna férjek és élettársak:
ezt az ó zamatú mozzanatos igét
csak én használok mintegy szépészeti megfontolásból,
ők másként fejezik ki magukat.
Szegecsné, akinek a mellbimbója is csészealjnyi,
már azt sem bánván, hogy netán köznevetség tárgya leszen,
nyilatkozott a most már úgyszólván tűrhetetlen
molesztálásokról a minap a helyi lapnak,
nem restelven a hasfalán keletkezett friss,
háromszög alakú bőrpírt sem feltakarni.
„Bejönnek ezek, kérem, mint a muslincák, csapatostul,
villognak, berregnek és nyúlkálnak. Szét-
feszítik az ember lányának combját. Nem mondom,
a frászt hozták rám eleinte. Nem, nem, hazudnék,
ha azt mondanám, hogy megkínóztak volna, sőt
kedden éjjel kifejezetten kellemes volt,
de azért ez, ugye, mégsem normális, és ideje lenne,
ha valamit lépne már az önkormányzat.
Vagy a Horn! Az én Gézám? No, attól szétszedhetnék,
uram, az egész házat, reggel meg csak röhög, mint a fakutya!”

Payer Imre

A SZABADSÁG NYOMÁBAN

Nincsen az ágy alatt.
Szőnyeg alá söpörték? Nosza, nézzük!
Félbetörött gomb, porcicák, egy kétforintos.
Talán a fridzsi. Kinyitom.
Hipp meg hopp, máris ugrom befelé.
Gigantikus svédasztalok.